

mulig Beskyttelse for Arbejdet. De, hvem det vedkom, de, som der netop var Tale om skulde arbejde, var saaledes fuldt bekendte dermed, og Sagen var altsaa i ingen Henseende fortrolig overfor dem. Derimod skulde jeg tro, at det var særdeles hensigtsmæssigt, at man med Hensyn til Bemyndigelse til at skaffe sig yderligere Politimedvirkning forholdt sig saaledes, at man ikke udbasunerede det for alle Vinde. Det er muligt, at den højtærede Justitsminister vil bruge den Fremgangsmaade, og saa vil han faa at se, om en saadan Fremgangsmaade er tjenligere end den at foretage saadanne Foranstaltninger i Stilhed.

Men jeg vil gerne til den højtærede Justitsminister sige, at det forekommer mig, at nogle af hans Betragtninger havde en betænkelig Rækkevidde. Det, der gør det berettiget for Øjeblikket at tage en saadan Institution som „Samfundshjælpen“ i Brug, er, at den bruges til at holde Arbejde oppe, som er forladt ved Brud paa Aftaler, udenfor Lov og Ret. At Arbejdet optages ved andres Hjælp, naar en ulovlig Strejke finder Sted, og at saadant Arbejde beskyttes, det kan Samfundet vel være tjent med. Men der var i den højtærede Justitsministers Udtalelser Vendinger og Udtryk, som kunde tyde paa, at han var af den Opfattelse, at Samfundet ogsaa skulde være berettiget til at tage „Samfundshjælpen“ i Brug under en Arbejds-kamp, som førtes paa Grundlag af en lovlig, berettiget Strejke eller en lovlig, berettiget Lockout. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil kunne udtale, at dette ikke har været hans Hensigt. Men hvis den højtærede Justitsminister vil udtale, at dette ikke har været hans Hensigt, saa vil han forstaa, hvorfor der netop var Brug for et Cirkulære, som gjorde opmærksom paa, at her kunde der ydes Beskyttelse. Thi hvis Politimyndighederne i al Almindelighed vilde opfatte det som deres Pligt og Ret under lovlige Arbejds-kampe, lovlige Arbejdsstandsninger at beskytte Optagelsen af Arbejdet, saa vilde de handle lige stik imod Samfundets Interesse, og derfor kunde der være særdeles god Grund til netop at instruere dem om, at her forelaa et Tilfælde, hvor der var Grund for deres Beskyttelse af Arbejdet.

Jeg kommer nu i Rækken til den højtærede Landbrugsminister. Den Mand, der har været lidenskabelig i sin Kærlighed, bliver jo ogsaa lidenskabelig i sin Uvillie, det er en bekendt Ting. Ingen er værre mod sine egne end den, der har forladt dem, og jeg

forbereder det ærede konservative Folkeparti paa behagelige Overraskelser fra de Repræsentanter, de har inde i det nuværende Ministerium. De, der forlader et Parti, bliver lidenskabeligst i Bedømmelsen af det. De skal jo ogsaa føre det stærkest mulige Forsvar derfor, og saaledes kom den højtærede Landbrugsminister til at udvikle, hvorfor han havde forladt det radikale Venstre: fordi han vilde søge over i et Parti, hvor Princippet Frihed mod Reaktion var i fuldt Flor. Det er da interessant at se, at det Øjeblik, da den højtærede Landbrugsminister ikke blot træder ind i Partiet, men træder ind i Ledelsen af Partiet, er det Øjeblik, hvor det konservative Partis Fører erklærer, at Basis, den parlamentariske Basis for dette Ministerium er borte i samme Øjeblik, Samarbejdet mellem Venstre og det konservative Folkeparti ikke længere opretholdes. Jeg ser deraf, at den højtærede Landbrugsminister er af den Opfattelse, at Frihedens sande Værnere her i Landet finder man i det konservative Folkeparti (*Stemmer: Hør!*). Ja der er ingen Tvivl om, at det er en gammel konservativ Opfattelse. Men den har den højtærede Landbrugsminister og Partiet Venstre tidligere betragtet som en stor og for Folk og Land skæbnesvanger Vildfarelse, og det er ogsaa lykkedes at drive hele Landets Befolkning ud af den Vildfarelse og medføre en Nedgang i det konservative Partis hele Stilling, som Partiet jo har haft saare vanskeligt ved at kæmpe sig op af igen, og først da det blev hjulpet af de samme, der under den rigtige Opfattelse af deres Forhold til Friheden havde slaet det ned.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at jeg skulde vende mine Spørgsmaal indad, mod mig selv og mit eget Parti. Overfor den parlamentariske Belæring, som den højtærede Landbrugsminister saaledes fandt sig beføjet til at give mig, skal jeg tillade mig til Gengæld at give det pædagogiske Svar, at Spørgsmaal indad til sig selv retter man i sit Lønkammer, og Spørgsmaal indad til sit Parti retter man ved Partiets Overvejelser, men Spørgsmaal til andre retter man i Rigsdagen, Spørgsmaal til en Regering retter man i Rigsdagen. Det undrer maaske den højtærede Landbrugsminister — han har jo ikke været her før —, men det har altid været Skik ved ethvert Ministeriums Dannelse, at der fra dem, der er udenfor Regeringen, er rettet Spørgsmaal til Regeringen, og ikke mindst er dette nødvendigt for Øjeblikket, da Regeringen har sagt saa lidt om sin